

spørgsmålene. Og så har jeg min ministersekretær, Johan Legarth, og min pressemedarbejder, Morten Langager, er med på tilhørerpladserne.

Ordstyreren:

Værsgo til besvarelse.

Justitsministeren:

Tak. I brev af 9. november fra sidste år til udvalget fremkom jeg med mine bemærkninger til den del af beretningen fra undersøgelseskommissionen i den såkaldte Dan Lyngesag, som vedrører min besvarelse tilbage i 2002 af et spørgsmål fra MF Søren Søndergaard vedrørende direkte kontakter mellem Politiets Efterretningstjeneste og Dan Lyngesag.

Udvalget har nu i et brev af 21. december 2006 anmodet mig om at redegøre nærmere for mine synspunkter. Udvalget beder mig mere præcist om – og jeg citerer – at redegøre nærmere for mine synspunkter, herunder spørgsmålet om angivelse af præmisser for svar på spørgsmål til Folketinget, samt redegøre for, om og hvorledes disse synspunkter vil påvirke fremtidige besvarelser.

Med hensyn til min vurdering af selve den omhandlede besvarelse til Søren Søndergaard har jeg ikke så meget at tilføje. Mine synspunkter er udførligt gengivet dels i de indlæg, der er blevet afgivet til kommissionen, mens undersøgelsen stod på, og dels i mit tidligere omtalte brev af 9. november 2006 til udvalget. Men jeg vil gerne i kort form sammenfatte mine synspunkter. Dernæst vil jeg komme ind på spørgsmålet om, hvordan undersøgelseskommissionens beretning vil påvirke fremtidige besvarelser fra Justitsministeriet til Folketinget.

Allerførst og helt overordnet vil jeg imidlertid gerne slå fast, at min allervigtigste prioritet som justitsminister i forhold til Folketinget er at have et godt, et produktivt og et tillidsfuld samarbejde med Tinget, dets udvalg og dets enkelte medlemmer. Det er i den forbindelse helt afgørende for mig, at de svar, som jeg afgiver på spørgsmål fra Folketinget, er præcise og forståelige. Det var afgørende for mig før Dan Lyngesagen, det er afgørende for mig i dag, og det vil også være afgørende for mig fremover. Det vil jeg gerne have at der ikke efterlades nogen som helst tvivl om.

Jeg vender herefter tilbage til mine synspunkter vedrørende den konkrete sag, dvs. besvarel-

sen i sin tid af spørgsmålet fra Søren Søndergaard. Som jeg nævnte før, så har jeg for så vidt ikke på dette punkt noget væsentligt at tilføje i forhold til det, som jeg tidligere har anført både over for undersøgelseskommissionen og Folketinget, og derfor vil jeg bare sammenfatte mine grundlæggende synspunkter.

For det første: Den måde, som svaret til Søren Søndergaard blev udformet på, havde alene ét formål, nemlig at udvise størst mulig åbenhed om Politiets Efterretningstjenestes arbejde, samtidig med at de nødvendige hensyn til fortroligheden om tjenestens virksomhed blev iagttaget.

For det andet: I lyset af den mediemæssige omtale af Dan Lyngesagen i dagene forud for, at Søren Søndergaards spørgsmål blev stillet, var vi efter min opfattelse fuldt ud berettiget til i Justitsministeriet at gå ud fra, at det var spørgsmålet om direkte kontakter mellem efterretningstjenesten og Dan Lyngesag på rockerområdet, som Søren Søndergaard sigtede til med sit spørgsmål.

For det tredje: Denne afgrænsning kom efter min opfattelse klart til udtryk i den indholdsmæssige og sproglige udformning af besvarelsen. Der er således efter min opfattelse ikke belæg for, at besvarelsen med rimelighed skulle opfattes således, at der slet ikke – dvs. heller ikke inden for andre områder end rockerområdet – havde været nogen direkte kontakt mellem efterretningstjenesten og Dan Lyngesag.

For det fjerde: Det, der ud fra de fortrolighedshensyn, som skal varetages af efterretningstjenesten, ikke blev omtalt i besvarelsen, og som altså dermed skulle være hele omdrejningspunktet i denne sag, var en – i øvrigt meget begrænset – kontakt mellem tjenesten og Dan Lyngesag på et helt andet område, nemlig våbenspredningsområdet. Der er mig bekendt ikke fra nogen side blevet gjort gældende, at der skulle foreligge nogen form for kritisable forhold i denne kontakt, og det illustrerer for mig det helt selvfølgelige i, at Justitsministeriet intet som helst ønske kunne have haft om at give Folketinget et forkert indtryk af spørgsmålet om direkte kontakter mellem efterretningstjenesten og Dan Lyngesag.

Dette er i kort form begrundelsen og baggrunden for, at jeg mener fortsat at kunne stå inde for min besvarelse af spørgsmålet fra Søren Søndergaard. Jeg henviser som sagt i øvrigt til mit brev af 9. november 2006 til udvalget og også de indlæg, der er blevet afgivet over for undersøgelses-